

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Clericvs Romanus Contra Nimium Rigorem Munitus Duplici Libro

Quorum Uno Veteris Ecclesiæ Severitatem, Altero Præsentis Ecclesiæ
Benignitatem

[Veteris Ecclesiæ Severitatem]

Francolini, Baldassare

Monachii, 1707

VD18 14592622-001

Calumnia IV. Reis admortem damnatis olim Ecclesia veniam negavit, aut
negari permisit. Disp. IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41172

CALUMNIA IV.

Reis ad mortem damnatis olim Ecclesia veniam negavit, aut negari permisit.

DISPUTATIO IV.

Dei. Disc. **M**Orinus cap. 1. lib. 10. probare contendens, ab Ecclesia veteri negatam fuisse veniam iis, qui poenitentiam ad extremum vitae terminum differebant, ut hanc praxim reddat minus mirabilem, & minus odiosam, alteram crudeliorem proponit. Expōita igitur hac sua sententia, subdit. Ne verò hanc tantillam severitatem exhorrescas, id observatum est in Gallia ad annum 1396. in criminum reos morti condemnatos. Sacramentum poenitentiae illis denegabatur. & in hunc usque diem, Sacramentum Eucharistiae illis denegatur. Quibus verbis videtur asserere, hanc etiam fuisse praxim Ecclesiae, quamvis postea ab eadem fuerit reprobatā, ut aliae multae. Si enim hac Ecclesiae praxis nunquam fuit, sed aliquorum

E. II

2.0

rum Principum excessus, jam per hanc non excusatur prior illa, quam excusare contendit. Igitur id etiam erit inter reliquas calumnias recensendum, & cum reliquis reiiciendum.

2.

Doct. Rig. Fateberis tamen id fuisse lapsissimè factitatum, nec ab Ecclesia per aliquod sæcula fuisse veritum, sed potius permissum; quidem factum persæpe id esse produnt historiæ. Referam ordine temporum aliquot exempla. Sub finem sæculi sexti Daco quidam, tunc Gregorio Turonensi lib. 5. hist. cap. 26. cum vinctus teneretur à Chilperico, & cerneret non posse mortem evadere, à Presbytero (Rege nesciente) pœnitentiam petiit. Cur Rege nesciente? nisi quia Rex, ut mos ferebat, minime concessisset. Sæculo octavo Corbinianus Episcopus cum Adalberti cujusdam stipendio plectendi vitam à Judice obtinere non potuisset, curavit clanculum excipere eius confessionem, ut scribit Aribio in ejus vita cap. 1. Cur autem clanculum? nisi quia permissus alibi qui non fuisset? Sæculo nono Patres Concilii Vormatiensis fuerunt à quibusdam interrogati an hujusmodi homines essent in morte Sacramentis muniendi, & post mortem oblationibus, & Missis juvandi, quod innuit, consilium visse tunc neutrum fieri. Circa idem tempus Dido Laudunensis Episcopus, reo extremo supplicio plectendo, pœnitentiam per confessionem

nem petenti negavit; ut habet Flodoardus lib. 4. hist. Rhemen. cap. 6. Sæculo undecimo Henricus Roberti Normannorum Ducis qui frater Conano cuidam, qui Rotomagum Guilielmo Rufo prodere tentaverat, ad mortem damnato, & pro amore Dei, confessionem sibi permitti exposcenti, denegavit, ut scribit Ordericus Vitalis lib. 8. ad an. 1090. Sæculo duodecimo Sancta Hildegundis, assumptâ veste virili, & ementito nomine Joseph, pro latrone comprehensa, cum videret, se jam fore damnandam, Sacerdotem rogavit, ut se confitentem audiret, & Sacramentum Eucharistiæ ministraret, quod ægrè obtinuit, haud dubium, quia concedi non solet. Sæculo decimotertio, nempe anno 1261. Bonifacius Cantuariensis Archiepiscopus in constitutionibus provincialibus editis in Concilio Lambetensi, ejusdem consuetudinis tunc in eo Regno communis, meminit, uti etiam Concilium Londinense, paulò post celebratum, nempe anno 1268. Sæculo decimoquarto perleverabat ea in Gallia, & vix est initio Sæculi decimiseptimi, penitus sublata.

Fuisse autem ab Ecclesia hunc usum approbatum, aut saltem permissum in justam delictorum vindictam, & ad cæteros à majoribus maleficiis absterrendos, probatur 1. ex tam frequentibus exemplis, tamque diuturnâ hujus praxis perseverantiâ. Ecclesiâ enim repugnan-
te

te, factum id tamdiu non fuisset. Probatur
ex eo, quod non ausus fuisset hunc morem ap-
probare Robertus Pullus S.R.E. Cardinalis, u-
fecit scribens in lib. 6. sentent. cap. 55. *Qua-
si* (inquit) *eum, qui in confessione est reus, reus
quoque Divina pandant iudicia* (iudicia enim
Dei abyssus multa) non videtur ad Sacerdotem
pertinere ad huiusmodi accedere debere.
quo enim Dei iudicio convictus, aut ipso in ma-
ficio deprehensus, Iudici mundano traditur, Iu-
dicem pro Sacerdote habet, quoniam ipsi occu-
scelerum pandere oportet, à quo pro ipsis parum
recipiet. Nam si tales visitet Sacerdos pro-
vorum flagitia roborantur spe confessionis, &
charistie, ita Pullus,

4. D.D. Nec probatum id unquam ab Ecclē-
sia fuit, nec permillum, ita ut non reclamari-
servato eodem saeculorum ordine demonstrabo.
Prætereo Nicænæ Synodi, Cælestini Primi,
Leonis Primi Decreta superius allata, de quibus
libet in morte absolvendis, uti etiam Canon
13. Concilii Andegavensis, ut *Pœnitentia* locum
omnibus pateat, qui *conversi errorem suum volu-
rint confiteri*, quod ipsum statuit Concilium
Epaunense, cuius est is Canon. 36. *ne ullus
remedio, aut spe veniæ ab Ecclesia repellatur*
eaque sola asseram, quæ rem ipsam, de qua agi-
mus, speciatim tangunt.

DISPUTATIO IV.

49

Et primò Concilium Vormatiense agens
 de iis, qui suspenduntur in patibulis c. 80. sic
 ratiocinatur. *Si omnibus de peccatis suis, pu-
 ram Confessionē agentibus, & dignè Pœnitentibus
 communio in fine, secundum Canonicum jus-
 sum danda est, cur non etiam iis, qui pro suis
 peccatis pœnam extremam persolvunt? Scrip-
 tum est enim, non vindicat Deus bis in idipsum:*
*nam Dominus ait, in quocunque die conversus
 fuerit peccator, peccata ejus non reputabuntur
 ei &c.* Indè idem Concilium subdit eadem ipsis-
 sima verba Cælestini Primi in responsione ad ca-
 lumniam præcedentem à nobis allegata, quod
 sanè ostendit eo Cælestini decreto præcipi, ut
 omnes omnino, qui in morte veniam petunt,
 quocumque tandem mortis genere decedant,
 & cuiuscumque sint culpæ rei, absolvantur; at-
 que hanc solam semper fuisse ab Ecclesia pro-
 batam praxim, nec aliam permissam. Conci-
 lio Vormatiensi concinit Triburiense cap. 31.
 quod est *de furibus, & latronibus.* Idem enim
 statuit, suumque statutum prædicto canone Ni-
 cæno, decretisque Innocentii, & Cælestini, à
 nobis allegatis, aliisque hujusmodi juribus con-
 firmat; ostenditque iterum, hanc semper fuisse
 Ecclesiæ persuasionem, per ea decreta, omnes
 omnino, qui in morte Veniam & Communio-
 nem petunt, comprehendi: Verba hujus Syno-
 di

D

di sunt hæc: Si fur vel latro vulneratus elabatur,
 & expectatione mortis desperatus putatur, atque
 reconciliari se Mysteriis Sacrosanctis habitu cor-
 poris, & voluntate pia mentis deprecatur, Deo
 que & Sacerdoti, comite vitâ, emendationum
 morum, & actuum confitetur, Communionis gra-
 tiam non negamus tribuendam. In Nicæna
 namque Concilio, statutum legimus, si quis egre-
 ditur de corpore ultimo, & necessario Viatico,
 minimè privetur. Item de ultima pœnitentia
 in Ep. Innoc. Papa cap. 21. Tribuitur ergo cum
 pœnitentia extrema communio, ut homines huius-
 modi, vel in supremis suis, permittente Sal-
 vatore Nostro, à perpetuo liberentur exitio. Item
 de eodem Carthaginensi 7. & Celestini 15. ait.
 Quid rogo, aliud est ultimam Pœnitentia-
 am negare periclitanti, quam mortem ad-
 dere morienti?

Factum Didonis Laudunensis Episcopi
 damnavit Fulco Remensis Archiepiscopus apud
 Flotoardum à te cit. Tam barbaram consuetu-
 dinem improbarunt in Anglia utrumque illud
 Concilium Lambetenſe, & Londinenſe, ſupe-
 rius laudatum, quin etiam Reges ipſi Al-
 redus, & Eduardus, editis in gratiam damna-
 torum confiteri volentium Sanctiſſimis legibus
 quas confirmavit Canutus Rex, additis pœni-
 tis in Iudices, qui eas violarent. In Gallia verò
 Clemens Papa Quintus in Concilio Viennenſi

DISPUTATIO IV. 51

constitutionem edidit ad hujusmodi abusum
damnabilem abolendum, quæ habetur in lib.
5. Clementinarum tit. 9. cap. 1. eamque ut ma-
jor inde timore existeret in transgressores, edi-
cto suo observari omnino mandavit Carolus Sex-
tus. Tandem Beatus Pius V. non absolutio-
nem tantum, sed etiam Eucharistiam ultimum
supplicium subituris præberi jussit, ut habetur
in ejus vita lib. 2. cap. 3. & constat ex hac ejus
ad suum Nuntium epistolâ.

*Venerabili Fratri Joanni Baptista
Archiepiscopo Rossanensi, Nostro, &
Sedis Apostolicæ in Hispaniarum
Regnis apud Regem Catholicum
Nuntio.*

PIUS PAPA V.

Venerabilis frater, Salutem, & Apo-
stolicam benedictionem. Relatum
est Nobis, non permitti in istis Hi-
spaniæ partibus, ut à Judicibus tem-
poralibus propter delictorum gravitatem capi-
tis damnati, post confessionem Sacerdoti factam,
Sacrum Eucharistiæ Sacramentum accipiant.
Id Nos eis minimè denegandum esse censemus;
cum Christianæ charitati magis conveniat, eos
ad

ad resistendum tali tempore fortiùs diabolicis
 tentationibus Sacram Communionem muniri; ut
 perituro corpore, salutem animam, quantum fieri
 potest, subveniat. Itaque hunc abusum,
 qui Sacris etiam Canonibus repugnat, tolli cu-
 pientes, Fraternitatem tuam de hac re cum charis-
 simo in Christo filio nostro Rege Catholico age-
 re volumus, eique significare, placere Nobis, ut
 supplicium ultimū subituris, pridie quàm illos as-
 ficiantur, post confessionem Sacerdoti factam,
 Dominici corporis viaticum concedatur; quod
 per totam Hispaniam, & alias Provincias, &
 loca ditionis Suae, hortaberis eum, ut, sicut
 eius pietate dignum est, posthac jubeat obse-
 vari. Datum Romae apud Sanctum Pe-
 trum sub Annulo Piscatoris, die XXV.
 Januarij MDLXVIII. Pontificatus
 nostri Anno Tertio.

